

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN WIGGS

Srmastuse pantvang

❖ CHICAGO TULEKAHJU TRILOGIA ❖

**Teised kirjastuselt Ersen ilmunud
Susan Wiggsi raamatud:**

Majakavaht
Lindprii
Miranda
Suvi mere ääres
Ookean meie vahel

* * *

SARJAD

TUDORITE ROOS
Kuninga käsul
Neitsi käsi
Kuninganna kutsel

CHICAGO TULEKAHJU
Armastuse pantvang

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN WIGGS

Imastuse pantvang

Inglise keelest tõlkinud Reelika Haapanen

ERSEN

Susan Wiggs

The Hostage

2000

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad

Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel

Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle

levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud,
paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete,
sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Stella Sägi

Korrektor Inna Viires

© 2000 by Susan Wiggs

© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale
Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad
kasutavad neid litsentsi alusel.

M05326317

ISBN 978-9949-82-076-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armastusega Lisale ja Bruce'ile

ESIMENE OSA

Ja tuul raevutsemas ning tuli lõõmamas, ning London ja Pariis ja Portland ületatud, ja maamunal ei leidu ühtegi Miltonit ega Dantet, et seda sõnadesse panna.

Chicago Tribune
(põles enne levitamist)

Proloog

Chicago

8. oktoober 1871

Oli kuumim oktoober, mida keegi meenutada suutis. Kolme kuu jooksul oli maha sadanud vähem kui kaks ja pool sentimeetrit vihma. Kariloomad surid janusse, nende pundunud korjused vedelesid päikesest põlenud mudaaukude kõrval. Aastaajale mitteomane soojus pani naisi küpsetamispäeva erilise jälestusega suhtuma ja muutis väikesed lapsed torkiva kuumuse käes pahuraks. Töötavad mehed tegid pause, vaatasid taevasse ja ütlesid üksteisele, et talveõhk oleks igati teretulnud.

Põud ja kuiv tugev tuul hoidsid tuletõrjujaid palavikuliselt töös; masinistid ja voolikumehed said väljakutseid suisa kuuele tulekahjule päevas, võitlema leekidega, mis neelasid värvimata puitmaju, vankuvaid hurtsikuid, mille katused olid tõrvast ja logisevad, ning Chicago saeveskite lõputut puidulaastude varu.

Kuuma preeria rahunusse voogu hõljutas tuul üheainsa sädeme.

Hiljem ütles osa inimesi, et säde tuli ahjukorstnast. Paljud uskusid kuulujuttu, et halvasti lehma kõrvale asetatud latern proua O'Leary laudas oli selle õuduse põhjustanud. Teised olid kohutavas järelmõjus valmis vanduma, et jumala enese käsi algatas selle kõik, samal ajal kui teised süüdistasid saatanat. Mõned süüdistasid isegi komeetiderahet, mis öötaevast maha sadas. Suure söestunud, varemets linna kohtusaalides, raekojas ja tuletõrjekomisjoni kuulamistel osutasid sõrmed ja kajasid vastastikused süüdistused.

Agatõsiasi oli see, et üksainus säde, langedes ja keereldes nagu purjus baleriin, lendles sel ööl tuuleküüdis ringi. See purjetas kõrgelt

üle puidust majade naabruskonnast, timutiheina täis küünidest, kuu-ridest, täis kivisütt ja tulehakatiseks varutud puidulaaste, okslikust kuusepuidust ehitatud kõnniteedest ja männiplokkidest sõiduteedest.

West Divisioni naabruskond oli kitsaste, armetute alleede ja hurtsiku-lobudike keerdkäigustik- koht, mida ükski auväärne inimene ial ei külastaks. Aga see oli koduks mustatöölisele ja liiga paljude lastega naistele, poepidajatele ja immigrantidele, joodikutele ja unistajatele, kõlvatutele naistele ja rangetele katoliiklastele. Ja selles kokkupakitud naabruskonnas sünnitasid nad oma lapsed, palvetasid, söid, jõid, võitle-sid, armastasid ja matsid surnud.

Kuiv, puhuv kuumus ajendas osa inimesi varakult voodisse minema, samas kui teised üritasid oma ebamugavustunnet söögi ja joogiga leevendada. Mõnedest majadest kostis viiulimuusika peeni-kest, tempokat kiunumist ja tallanaeltega saabaste tümpsumist laud-põrandal. Lärm voogas läbi avatud akende ja pani õhukesed seinad metsikus pidutsemises kaikuma.

Ja säde kõrgel metsikus öötaevas muudkui keerutas ja muutis suunda, tõugatuna tagant tuule poolt, mis laiast ja tühjast Illinoisi pree-riast sisse puhus.

Säde lendles lauta, kus seisid lõa otsas viis piimalehma ja üks hobune, pead langetatud, ning õlevoodil lebas kerratõmbunult vasikas.

Tilluke söeraasuke langes kopitanud heinakuhja ja kui tuul sellele hingas, ilmus väike oranž sõõr.

Mitte keegi ei näinud leegiloiku nagu maha loksunud vett levimas, tilkumas alla heinale, süüdates käharad kuivad puulaastud Bateham's Planing Millist. Mitte keegi ei näinud tulejõge mööda kulunud puupõrandat valgumas. Mitte keegi ei märganud hobuse ninasõõr-meid hirmust laienemas ega looma kilehäälselt häirevilet kuuldavale toomas.

Lõpuks märkas üks puujalaga veovoormees, kes oli juhtumisi üle tänava lonkimas, tumedatoonilist, ebaloolumulikku valgust ja suundus kohmakalt lauda poole. Lehmad, ohelike küljes kinni, seisid liikuma-tult isegi siis, kui Pegleg Sullivan sisse tormas ja nad lahti päästis. Vasi- kas, tule eest peitudes ja lõõg puulaastudes rippumas, sööstis Peglegile otsa ja vedas ta välja aeda.

Leekide pikad, graatsilised tulekeeled õilmitsesid lauda küljel. Tugev oranž valgus liikus aias mööda maja ja laudavahelist sissetallatud rada.

Lõpuks lõhestas ööd mehe hää: „Kate, laut põleb!”

Lobudikus number 342, Canalport Avenue ja Halsted Streeti nurgal, kõlas esimene häirekell.

Ja Chicago West Divisioni osas magavate laste nägudel võbeles veider ja roostekarva valgusekuma.

Üks

„Mis Deborah’l viga on?” küsis Phoebe Palmer, seistes kesk kaootilist segadust, mis Preili Emma Wade’i Noorte Daamide Kooli eluruumides valitses. Pitsilised alusseelikud ja lehvikestega pesuesemed kat sid narmaste, helmeste ja brokaadiga kaunistatud salongidiivaneid ja otomane. „Ta ei lase isegi oma teenijatüdrukut sisse end teenindama,” lisas Phoebe.

„Ma lähen vaatan, mis teda kinni hoiab.” Lucy Hathaway lükkas lahti kõrvalasetsevasse tuppa viiva ukse. Deborah’ kleit, mis oli tal eelmisel õhtul Aikeni ooperimajas seljas olnud, lebas tülli- ja siidikuhilana põrandal. Linad olid voodil hunnikus laiali ning õhus rippus kalli parfüümi ja meeleheite hõng.

„Deborah, on sinuga kõik korras?” küsis Lucy pehmelt. Ta läks akna juurde ja tõmbas kardinad eest, et pisut hääbuvat õhtuvalgust sisse lasta. Kauguses lõhestasid horisonti mõned kaugel Chicago kõrge mad hooned ja kirikutornid. Tööstuse suits ja tahm olid taeva määrdunud merevaigukollaseks värvunud. Aga Amberley Grove’i läheduses, peenes äärelinnas, kus kool asus, töötas tuuline õhtu kaunis tulla.

„Deborah, me oleme sind mitu tundi ärgitanud end valmis panema. Kas sa ei tule täna õhtul koos meiega?” käis Lucy peale. Ehkki üritus kandis evangeelse lugemise tagasihoidlikku nime, teadsid kõik, et see oli seltskonna koorekihi jaoks üksnes ettekääne sabaatil kokkusaamiseks. Ehkki seal võidakse arutada ka tähtsaid spirituaalseid küsimusi, tegeldakse sobiva religioosse tulisusega kergemate teemadega, nagu klats ja romantika. Tänaõhtusele erilisele seltskondlikule üritusele lisandus draama, mis oli kogu nädala kuulujuttudele ainekandnud. Palavalt ihatud Dylan Kennedy oli endale naist otsimas...